

Barón de Charlus

Les pàgines de la premsa local valenciana no proporcionen massa sorpreses i quant a opinants i comentaristes. La nota diferenciada o dissident –no diguem brillant– és tan rara com un bon discurs del molt honorable Joan Lerma. O siga, molt rara. Ens trobem, sens dubte, en un moment de crisi: els publicistes veterans tramiten la seua jubilació –i no n'hi ha hagut mai massa– sense que s'advertisca l'arribada de la renovació generacional.

En aquest assossegat moment de transició, qualsevol novetat, per poc original que sembla –i em referesc a una de molt original– cobra singular relleu. Aquest és el cas del Barón de Charlus, un pseudònim d'intermitent i imprescindible presència a les columnes del diari *Levante*. ¿Qui és, de què s'amaga? ¿Té pretensions proustianes? ¿O tal vegada remembra algun personatge de la fauna biografiada en les memòries de Saint-Simon?

Siga qui siga –i, d'hipòtesis, no en falten–, el fet és que es tracta d'un tipus intel·ligent, una mica *prima donna* i excel·lent manipulador de la llengua castellana, cosa que no deixa de ser insòlita, en aquesta ciutat, tan hostil amb l'idioma de Cervantes. Potser corre per la seua sang l'aristocràcia amb què es disfressa, qualitat que explicaria la finor del seu estil i el desdeny envers la sal grossa, aquesta connotació d'un poble que es nega a ser-

ho, a reconèixer-se –dic– en els seus atributs més vàlids i menys coents.

Però, tot i ser rellevants aquestes bondats, el Barón emmascarat ens sorprèn per la seua ironia. Massa, diria jo, per a la comprensió dels lectors indígenes. Tant, que la subtilesa de les seues *garrotades* és interpretada com *amorettes*, perquè sols els més eixerits entenen la intenció verinosa que la inspira.

Estaria de més dir que m'adelita aquest desconegut que imagine dissolent i tinc per dissolvent. Es riu de la seua mateixa ombra, però encara se'n riu més, i sense estridències, de tots nosaltres, desvalguts valencians. La seua ocasional tendresa no compensa el menyspreu que ens atorga. Ja només faltaria que aquesta ploma conspícua visquera del poder, i l'exercira. Cosa que, a la ironia, hi afegiria el sarcasme.

J. J. Pérez Benlloch

Els jutges no ho veuen clar

Les topades entre membres del poder judicial i del poder executiu han sovintejat durant l'etapa democràtica. Però eren polèmiques entre persones aïllades, encara que significatives, o entre institucions que tard o d'hora procuraven arribar a una entesa. Els enfrontaments (recordem, per exemple, els que hi va haver entre la Junta d'Extremadura i el Tribunal Superior de Justícia regional) van assolir un punt crític arran dels casos

Naseiro i Guerra, si bé aquests dos no van ser els únics, ni de bon tros. Darrerament, però, les disputes han variat de signe i a les d'ordre puntual i fins i tot personal, se sumen ara les estructurals. És a dir, la revisió de diversos aspectes legals relacionats amb el poder judicial. Ara es comença a reconèixer que per sota de les polèmiques hi ha moltes vegades mancances legals, moltes de les quals ja es van denunciar en el moment de preparar la llei corresponent.

Per exemple, els uns i els altres han reconegut recentment el paper ambigu dels fiscals i fins i tot s'ha demanat per part del fiscal general de l'estat, Leopoldo Torres, que l'estatut del ministeri públic atribueixi als fiscals una funció investigadora més clara, ja que actualment les investigacions judicials van a càrrec fonamentalment dels jutges. És clar que això obligaria a replantejar-se no només la missió dels jutges

d'instrucció, sinó també la de la mateixa policia judicial, que constitueix un dels nusos del problema judicial a l'estat espanyol. No es tracta ja si l'avortament està ben regulat o no, o de revisar el Codi Penal que, per cert, obliga a revisar aspectes importants de

les sancions penals, sinó de repassar aspectes substantius del model judicial, especialment pel que fa a les normes processals. És una petita crisi constitucional si constitucionalment no es desfermada a partir de la comprovació en la vida pràctica que hi ha coses que no rutllen.

No és una qüestió sobre jutges xerraires o jutges discrets, o sobre jutges progressistes i jutges carques, sinó sobre els mecanismes judicials com a controladors i garants de la legalitat de la vida pública i privada d'aquest país. Dimarts passat el ministre de Justícia, Tomás de la Cuadra, va admetre oficialment que la rapidesa i l'eficàcia de l'administració de justícia ja no depenen dels mitjans materials, sinó sobretot de l'agilitat processal. El problema és que refer els esquemes judicials és tècnicament i políticament molt complicat, i bona prova n'és l'avantprojecte de llei de seguretat. La policia aprofita el batibull legislatiu per ampliar la seva autonomia legal.

Josep M. Sanmartí

